

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/226/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217225038
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7217225038.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Jána Slobodníka a JUDr. Ladislava Čakociho, vo veci žalobcov 1) T.. B. Z., nar. X.X.XXXX, C., K. 8, 2) T.. O. Z., nar. X.X.XXXX, C., K. 8, 3) V.. T.. B. C., O., nar. XX.X.XXXX, C., U. XX, 4) L. C., nar. XX.X.XXXX, C., Obrody XX, všetci zast. JUDr. Ivanom Husárom, advokátom, Košice, Vojenská 14, proti žalovanej Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zast. Mgr. Pavlom Horovčákom, advokátom, Košice, Hroncova 3, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov a žalovanej proti rozsudku 25C/62/2017 z 16.5.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. do sumy 7000 eur a v prevyšujúcej časti mení tak, že žalobu zamietá.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. do sumy 7000 eur a v prevyšujúcej časti mení tak, že žalobu zamietá.
- III. Potvrďuje rozsudok vo výroku III. do sumy 3000 eur a v prevyšujúcej časti mení tak, že žalobu zamietá.
- IV. Potvrďuje rozsudok vo výroku IV. do sumy 600 eur a v prevyšujúcej časti mení tak, že žalobu zamietá.
- V. Potvrďuje rozsudok vo výroku V. a VI.
- VI. Žiadnej zo strán právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi v 1. rade 15 000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 2. rade 15 000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, III. žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 3. rade 10 000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, IV. žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 4. rade 5 000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, V. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a VI. žalobcovia v 1. až 4. rade majú právo voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z výšky priznaného nároku.

2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobcovia, podanou žalobou domáhali a ako ju skutkovo a právne odôvodnili, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že podľa jej názoru, nároky uplatnené žalobou nie sú kryté zákonným poistením, preto navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť, že v danom prípade nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal a čo z neho zistil a citujúc znenie § 11, § 13, § 823 O. z., § 15 ods.1, § 24 ods.2 písm. d), e) a ods.3, § 24a ods.1 písm. b) zák. č. 381/2001 Z.z., a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola žalobcami podaná dôvodne. Z rozsudku Okresného súdu Košice - okolie č.k. 2T 10/2015-245mal preukázané, že k usmrteniu rodinného príslušníka žalobcov - T.. M. Z. došlo pri dopravnej nehode 14.11.2014, pričom dopravnú nehodu spôsobil vodič Z. C. porušením zákonných

povinností spočívajúcich v nevenovaní dostatočnej pozornosti vedeniu vozidla. Z vyjadrenia spoločnosti AVUS International spol. s r.o. vyplynulo, že vodič Z. C., ktorý zapríčinil dopravnú nehodu, mal v čase nehody platné povinné zmluvné poistenie v ukrajinskej poisťovni, ktorá však na území Slovenskej republiky nemá menovaného likvidačného zástupcu. V danom prípade, že došlo k neoprávnenému zásahu zo strany vodiča Z. C. do súkromia žalobcov chráneného § 11 O. z., ktorého súčasťou je rodinný život žalobcov. Porušením svojej zákonom uloženou povinnosťou pri riadení motorového vozidla spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrel rodinný príslušník žalobcov, pričom zasiahol do ich práva na rodinný život a rozvíjanie ďalších rodinných väzieb, čím im spôsobil značnú citovú ujmu. Strata rodinného príslušníka je neodvratiteľnou ujmovou pre žalobcov. Súd mal za to, že primeraným zadostučinením je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods.2 O. z.. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy je potrebné prihliadať na okolnosť, že smrť dieťaťa je pre rodičov mimoriadnym zásahom do ich osobnostných práv a v uvedenej súvislosti zohľadnil ako sa žalobcovia so smrťou syna vyrovnali, aké dôsledky spôsobilo pretrhnutie väzieb v rodine. Pri vyššie uvedenej dopravnej nehode zahynul najbližší príbuzný žalobcov a jeho úmrtie je pre nich nepochybne traumatizujúce. V rámci úvahy o výške náhrady z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy zohľadnil okolnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade stratili syna, s ktorým tvorili harmonickú rodinu, s ktorým síce nežili v spoločnej domácnosti, avšak sa navštevovali a vzájomne si pomáhali. V dôsledku násilného úmrtia došlo k nezvratnému ukončeniu tohto spolužitia. Berúc na zreteľ vek úmrtia syna žalobcov 35 rokov, tento bol v produktívnom veku, kedy pomáhal svojim rodičom, a to po morálnej ale aj po fyzickej stránke. Strata blízkej osoby sa u žalobcov v 1. a 2. rade prejavila aj zdravotnými ťažkosťami, pričom títo museli vyhľadať odbornú pomoc. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy žalobkyne v 3. rade súd zohľadnil okolnosť, že išlo o súrodencov, ktorí síce viedli samostatné domácnosti, avšak sa navštevovali, zaujímali sa o svoje súkromie, existovali medzi nimi silné citové a sociálne putá, pričom úmrtím súrodenca medzi nimi došlo k nezvratnej deštrukcii rodinných vzťahov. Nakoľko vzťahy medzi súrodencami boli intenzívne, žalobkyňa v 3. rade následky prežíva veľmi negatívne, dôsledkom čoho je aj zhoršenie zdravotného stavu, ktorý preukázala zdravotnou dokumentáciou. Rovnako posúdil, že k negatívnej zásahu došlo aj v oblasti rodinného života žalovanej v 4. rade, ktorá ako bolo preukázané aj fotodokumentáciou predloženou žalobcami v konaní mala veľmi dobrý citový vzťah k zomrelému, tento so žalobkyňou v 4. rade trávil veľa času. V dôsledku jeho smrti došlo aj na jej strane k strate možnosti viesť s ním ďalší rodinný život, ale aj k následkom v psychickej oblasti, ako vyplýva z výpovede žalobkyne v 3. rade. Na základe uvedeného uzavrel, že protiprávnym konaním vodiča Z. C. došlo k nezvratnému zásahu do medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov a tým zásahu do ich osobnostných práv, teda primerané zadostučinenie u žalobcov v 1. a 2. rade považoval náhradu vo výške po 15 000 eur, u žalobkyne v 3. rade vo výške 10 000 eur a u žalobkyne v 4. rade vo výške 5 000 eur vzhľadom na dobu, ktorú žalovaná v 4. rade strávila so zomrelým. V otázke pasívnej legitímácie žalovaného, vychádzal z rozsudku Súdneho dvora vo veci C 22/12 z 24.10.2013, čl.3 ods.1 Smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinností poistenia tejto zodpovednosti čl.1 ods.1,2 druhej Smernice Rady 84/5 EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zmenenej a doplnenej Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14 ES z 11.5.2005 a článok 1 prvý odsek tretej Smernice Rady 90/232/EHS zo 14.5.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a jeho odôvodnenia. Tento záver nemôže spochybniť ani okolnosť predložená Slovenskou vládou, podľa ktorej § 11 a § 13 O. z. patria do tej časti Slovenského občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahu do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle tohto zákonníka nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Keďže zodpovednosť poisteného, ktorá vyplýva z § 11 a 13 O. z. vznikla na základe dopravnej nehody a mala občianskoprávnú povahu, nič nenasvedčuje, že sa na túto zodpovednosť nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú uvedené smernice. Zmysel škody podľa právnej teórie je možné prisúdiť aj iným ujмам nemajetkovej povahy, ktoré môžu vzniknúť z porušenia práva v dôsledku zásahu do inej než majetkovej sféry poškodeného (ujme morálnej, citovej). Aj podľa právnej úpravy poistenia občianskoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v Smerniciach (Smernica Rady č. 72/166/EHS, č. 90/232/EHS, č. 2000/26/ES) sú členské štáty povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potencionalných obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistného krytia cestujúcich motorových vozidiel neostali neuhradené. V súlade s týmto cieľom sa úpravou povinného poistenia občianskoprávnej zodpovednosti za škodu

spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel vyžaduje, aby poistenie zodpovednosti za ujmu na zdraví pokrývalo zodpovednosť za ujmu na zdraví spôsobenú všetkým cestujúcim okrem vodiča vyplývajúce z prevádzky vozidla (článok 3 ods. 1 Smernice č. 72/166/EHS, článok 1 Smernice 90/232/EHS) a aby bolo zaručené poškodeným osobám, ktoré utrpia ujmu alebo škodu následkom havárie vozidla poskytnutie poistného plnenia a priame právo na podanie žaloby proti poisťiteľovi zodpovednej osoby, pričom podľa citovaných smerníc za poškodeného sa považuje akákoľvek osoba, oprávnená na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu alebo ujmu spôsobenú motorovými vozidlami. Pri použití eurokomfortného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví citovaných zák. č. 381/2001 Z.z. (§ 4 ods.1,2,4 a § 15 ods.1) a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah, ujmu do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 ods.2,3 O. z., ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods.2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2,3 O. z., preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného „v 1. rade“ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona. Uvedený právny názor oprel aj o uznesenie Ústavného súdu SR II ÚS 666/2016 z 11.10.2016, v ktorom ústavný súd zaujal tiež stanovisko k rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.3.2016 sp.zn. 3Cdo 301/2012 a k záverom rozsudku Súdneho dvora vo veci C - 22/12. Na základe uvedeného uzavrel, že bola daná pasívna legitímácia žalovaného v predmetnom konaní a žalobcovia si mohli uplatniť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s § 11 a 13 voči žalovanému, voči ktorému majú nárok na náhradné poistné plnenie z poistného z garančného fondu v súlade s § 24a ods.1 písm.b/ Zákona č. 381/2001 Z.z.. V rámci náhrady škody možno priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej osobám oprávneným na jej náhradu po obeti dopravnej nehody, ktorú možno priznať podľa § 13 ods.2,3 O. z., ktorú v širšom ponímaní možno považovať za škodu na zdraví v zmysle § 4 ods.2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z., preto žalovaný je v spore pasívne legitimovaný a náhrada uplatnenej nemajetkovej ujmy spadá do zodpovednosti, ktorú znáša prevádzateľ motorového vozidla a rovnako aj poisťovateľ v súlade so zmluvou o povinnom zmluvnom poistení. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 255 ods.1 CSP tak, že žalobcovia majú právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko však posúdenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od posúdenia súdu, súd priznal žalobcom (u ktorých súd uznal, že im vznikol nárok na nemajetkovú ujmu) náhradu trov v celom rozsahu, avšak zo sumy priznanej súdom.

3.Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalobcovia (č. I. 176-177) vo výroku V., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP s odôvodnením, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy pozostalých príbuzných je v zmysle § 13 ods.3 O. z. závislé od závažnosti vzniknutej ujmy a od okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch teda zákon zveruje na voľnú úvahu súdu, avšak ten musí hodnotiť tak jednotlivé okolnosti, ako aj celkovú povahu konkrétneho prípadu. Určiť konkrétne pravidlá hodnotenia je takmer nemožné vzhľadom na rozdielnosť, toho ktorého konkrétneho prípadu a vzhľadom na povahu osobnostného práva, ktorého ochrany sa fyzická osoba domáha. Úvaha súdu o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale musí mať jasnú štruktúru a musí byť vedená výlučne kritériami formulovanými zákonom, teda najmä závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Podľa ich názoru sa súd dôsledne neriadil zákonom stanovenými kritériami a preto nedostatočne určil výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. V prvom rade podotkli, že žalobcovia v I. a II. rade, teda rodičia Ing. M. Z. O., ktorý zahynul pri dopravnej nehode mali so synom výnimočný vzťah, dennodenne sa navštevovali alebo si minimálne telefonovali. Teda aj keď v čase dopravnej nehody už syn nežil s rodičmi v spoločnej domácnosti bol im veľkou oporou, kontakty boli veľmi intenzívne a to aj vzhľadom na bydlisko syna, ktorý býval v byte vzdialenom cca 2 min. cesty pešo od rodičov. Súčasne trávili spoločné víkendy, bol im veľkou oporou, syn im veľmi chýba. Namiesto rozvíjania rodinných vzťahov so synom, tak na sklonku života boli náhle a nezvratne vystavení situácii, ktorá je najhoršou situáciou pre akéhokoľvek rodiča - prežili syna a musia s uvedenou skutočnosťou žiť po celý zvyšok svojho života. V čase, kedy by im bol syn veľmi potrebný a potrebovali by jeho pomoc a opateru, tak ostali sami bez možnosti reparácie tohto stavu. V prípade žalobkyne v 3. rade ide o sestru nebohého, ktorá s bratom do 32 rokov žila v spoločnej domácnosti v jednej izbe. Ich súrodenecký vzťah bol prikladný, navzájom si veľmi pomáhali nielen v súkromnom živote ale aj pracovnom nakoľko obaja vyštudovali rovnakú vysokú školu a pôsobili pracovne v rovnakej oblasti. Jej psychický stav sa od smrti brata zhoršil, trpí depresívnymi poruchami a to do dnešnej doby. Žalobkyňa v 4. rade je neterou nebohého, ktorý bol jej krstný otec. Nakoľko nebohý sám nemal vlastné deti, žalobkyňa v 4. rade ako jej ujo a krstný otec veľmi často

navštevoval, trávil s ňou voľné chvíle a maloletá žalobkyňa ho mala veľmi rada. Od jeho smrti o ňom nechce počuť, odmieta chodiť na cintorín, bojí sa o život rodičov. O výnimočnom vzťahu s nebohým, o ktorý žalobkyňa v 3. a 4. rade prišli svedčiť aj to, že obaja súrodenci si kúpili byty v jednom bytovom dome a teda aj keď nežili v spoločnej domácnosti boli susedia a bývali v jednom bloku a aj z uvedeného dôvodu sa v princípe dennodenne navštevovali. Z vyššie uvedených dôvodov zastávajú názor, že súd nedostatočne posúdil závažnosť vzniknutej ujmy a preto aj nesprávne určil výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Toto tvrdenie odvodzujú aj od rozhodovacej praxe súdov v obdobných prípadoch kde v obdobných alebo z hľadiska následku menej závažných prípadoch súdy priznali pozostalým omnoho vyššie náhrady nemajetkovej ujmy - ide napr. o nasledovné rozhodnutia súdov: rozsudok KS Trenčín sp. zn. 6 Co/810/2014 - priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 100 000 €, rozsudok KS Trenčín sp. zn. 4 Co/658/2014 - priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 50 000 €, rozsudok KS Trnava sp. zn. 24 Co/368/2015 - priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 40 000 €, rozsudok KS Bratislava sp. zn. 6 Co 217/2014 - priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 80 000 €. S prihliadnutím na vyššie uvedené navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu I. inštancie v časti napádanej žalobcami v 1. až 4 rade a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1. rade 100 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni v 2. rade 100 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni v 3. rade 100 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni v 4. rade 50 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcom právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Záverom odvolací súd účtovo v súlade s § 219 ods.2,3 a § 378 ods.1 CSP žiadajú o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami na emailovú adresu.

4. Žalovaná napadla rozsudok včas podaným odvolaním (č. I. 200 - 208), ktoré odôvodnila dôvodmi uvedenými v § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP. Voči napadnutému rozsudku, okrem uvedených dôvodov, tiež namietala, že samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je celkom dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o základné otázky predmetného súdneho sporu (najmä pokiaľ ide o právne posúdenie otázky vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, a rovnako aj pokiaľ ide o odôvodnenie priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy), a rovnako podľa nášho názoru toto odôvodnenie nie je dostatočne jednoznačné a určité, a z tohto pohľadu sa preto žalovanej javí aj ako obtiažne preskúmateľné. S napadnutým rozsudkom v jeho napadnutých výrokoch ako aj s uvedeným dôvodom/dôvodmi, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto rozsudku súdu nesúhlasí. Vecná pasívna legitímácia žalovanej - citovala z bodu 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na základe čoho súd uzavrel, že bola daná jej pasívna legitímácia v predmetnom konaní a žalobcovia si mohli uplatniť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s § 11 a 13 voči nej, voči ktorej majú nárok na náhradné poistné plnenie z poistného garančného fondu v súlade s § 24a ods.1 písm. h) z. č. 381/2001 Z.z." Domnieva sa, že súd nepostupoval pri posudzovaní tejto zásadnej právnej otázky správne, a že napadnutý rozsudok súdu v tomto smere nie je správny a spravodlivý. Pri posudzovaní otázky jej pasívnej vecnej legitímácie poukázala najmä na skutočnosť, že v predmetnom konaní sa žalobcovia domáhajú od žalovanej zaplata náhrady nemajetkovej ujmy, pričom svoj uplatnený nárok vyvodzujú okrem iného z § 11 a § 13 O. z.. Poukázala na § 823 O. z., v zmysle ktorého náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. Poukázala v tejto súvislosti aj na aktuálne platné § 4 ods.2,3,4, § 15 ods.1 z. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou v platnom znení, ktorých znenie citovala. Z jednotlivých ustanovení z. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou v platnom znení podľa nášho názoru vyplýva, že poisťovňa (v tomto prípade Slovenská kancelária poisťovateľov - žalovaná) je povinná uhradiť poškodenému škodu, nie akúkoľvek ujmu vrátane nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená tým, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov. Poukázala na skutočnosť, že v zmysle aktuálne platných právnych predpisov v Slovenskej republike nie je nemajetková ujma predmetom poistného krytia. V tejto súvislosti po právnej stránke poukázala na uznesenie NS SR z 20.4.2011, sp. zn. 4 Cdo 168/2009, ktorý v tomto svojom uznesení po právnej stránke ustálil, že povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z § 13 ods.2 O. z.. Poukázala v tomto smere na judikatúru NS SR, podľa ktorej sú poisťovne vylúčené z účastníctva vo veciach žalôb o náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná sa podľa tejto doterajšej judikatúry NS SR pri svojej činnosti riadi; a je toho názoru, že v tomto smere postupuje správnym a legálnym postupom. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-22/12, kľúčovou otázkou, ktorou sa Súdny dvor Európskej únie zaoberal, bol najmä výklad pojmu „ujma na zdraví“ v zmysle čl.1 ods.1 smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 a s ňou súvisiacich smerníc; keďže smernica určuje základný rozsah poistného krytia zodpovednosti za škodu pri prevádzkovaní motorových vozidiel. Tento základný

rozsah poistného krytia musí v členských štátoch EÚ zodpovedať minimálne rozsahu vyplývajúcemu z uvedeného článku smernice. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie podľa jej názoru stanovuje, že povinné zmluvné poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Z tohto vyjadrenia ale podľa jej názoru v žiadnom prípade nieje možné vyvodiť, že by náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode spadala do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia v zmysle aktuálne platného a účinného slovenského práva. Zákon o povinnom zmluvnom poistení platný v Slovenskej republike (z. č. 381/2001 Z.z. v platnom znení) totiž žiadnu takúto položku v rámci nárokov, ktoré poisťovateľ poškodenému poskytuje, nemá a neuvádza. Rovnako je podľa jej názoru potrebné poukázať aj na spôsob aplikácie smerníc EU vo vnútroštátnych poriadkoch členských štátov Európskej únie. Smernica, na rozdiel od nariadení a rozhodnutí, je adresovaná výlučne členským štátom Európskej únie. Nezaväzuje a nezakladá priamo práva a povinnosti fyzickým a právnickým osobám; a vyžaduje si transpozíciu do vnútroštátneho práva formou právneho aktu členského štátu. Forma a právna sila aktu implementácie smernice je ponechaná na ten - ktorý členský štát. Teda smernice EÚ sú záväzné pre členský štát, ktorému sú určené, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na orgány členského štátu; v tejto súvislosti poukázala 11a článok 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva - teraz článok 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Z týchto skutočností vyplýva, že v zásade nie je možná priama aplikovateľnosť smernice EU. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je z tohto pravidla možná výnimka, ale za podmienky, že priame uplatnenie smernice EÚ nesmie stanovovať povinnosti súkromným osobám. Teda vo vzťahu medzi súkromnými osobami (súkromnými subjektmi) nie je možná priama aplikovateľnosť smerníc EÚ. Z uvedeného dôvodu, preto podľa jej názoru nie je možné od nej, ako od súkromného subjektu spravodlivo žiadať, aby konala a riadila sa podľa smernice EÚ, ktorá bola možno nesprávne, respektíve oneskorene (alebo možno vôbec), implementovaná do vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázala na nasledovné rozhodnutia: Marshall 152/84 z 26.2.1986, bod 48; FacciniDori C-91/92 zo 14.7.1994, bod 20; Becker 8/81; SACE 33/70. Nepriama aplikácia smerníc EÚ, teda povinnosť interpretácie národného právneho poriadku členského štátu v súlade s účelom komunitárnej úpravy (eurokonformný výklad), má tiež svoje hranice, limity a pravidlá, ktoré sú obsiahnuté v doterajšej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie. Podľa tejto judikatúry nie je možné eurokonformný výklad chápať tak, že môže ísť aj o výklad contra legem vnútroštátneho poriadku: nemôže predstavovať novelizáciu konkrétneho národného právneho predpisu (Pupino C-105/13. Ardaco C-168/95). Teda eurokonformný výklad je obmedzený vnútroštátnymi právnymi zásadami, akými sú najmä: zásada zákazu retroaktivity zásada právnej istoty, pričom je potrebné zdôrazniť, že zásada právnej istoty je z hľadiska možnosti eurokonformného výkladu primárna (Ardaco C-168/95). V tejto súvislosti poukázala na dôležitú a kľúčovú skutočnosť, že v súčasnej dobe nie je možné podľa jej názoru v Slovenskej republike automaticky aplikovať záver rozsudku Súdneho dvora Európskej únie na vzájomný vzťah poškodený - poisťovňa, a to hlavne z dôvodu, že zákon o povinnom zmluvnom poistení platný Slovenskej republike explicitne upravuje rozsah, v akom je poisťovateľ povinný poskytnúť poistné plnenie (náhradu škody) za poisteného. V súvislosti so smrťou poškodeného je vo vyššie citovanom § 4 ods.2 písm. a) z. č. 381/2001 Z.z. uvedené, že sa uhrádzajú náklady pri usmrtení (napríklad pohrebné náklady). Z uvedeného podľa jej názoru nepochybne vyplýva, že podľa citovaného zákona súčasťou poistného krytia v súčasnej dobe nie je nemajetková ujma upravená v § 13 O. z.. Tento právny záver potvrdilo okrem iného (ako sme už uviedli) aj rozhodnutie NS SR z 20.4.2011, sp. zn. 4Cdo/168/2009, ako aj iné ďalšie súdy na Slovensku, napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici (rozhodnutie z 15.5.2013, sp. zn. 15Co/171/2012) - na obsah a právnu argumentáciu, ktorých v celom rozsahu poukazuje. Poukázala aj na skutočnosť, že od vyhlásenia citovaných rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie bol v Národnej rade Slovenskej republiky k dnešnému dňu už trikrát novelizovaný predmetný zákon NR SR č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou v platnom znení. Konkrétne sa jedná o jeho realizované novelizácie zák. NR SR č. 180/2013 Z.z., zák. NR SR č. 39/2015 Z.z. a zákonom NR SR č. 373/2018 Z.z.. Ani jedna z týchto prijatých noviel sa však nijakým spôsobom nedotkla znenia § 4 predmetného zákona - a preto je podľa jej názoru opodstatnené tvrdenie, že samotný zákonodarca nepovažuje za potrebné meniť rozsah predmetného poistenia zodpovednosti. Na podporu právnej argumentácie si dovoľila poukázať na aktuálne rozhodnutia iných všeobecných súdov v právnych veciach s identickými právnymi otázkami - posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie poisťovne (v rámci uzavretej poistnej zmluvy pri poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nasledovne: rozsudok OS Trnava, zo 7.4.2014, sp. zn. 21 C/15/2011, rozsudok OS

Bratislava II. z 13.2.2014, sp. zn. 19C/252/2013, rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom, zo 7.7.2014, sp. zn. 10C/149/2012, rozsudok KS v Prešove, z 26.6.2014, sp. zn. 12Co/89/2013, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/301/2012, rozhodnutie KS v Žiline, z 26.5.2016, sp. zn. 9Co/176/2016. Ako uviedla, takzvaný „eurokonformný výklad“ ako ho v tomto smere vytvára a v odôvodnení rozsudku uvádza súd je podľa jej názoru contra legem vnútroštátnej právnej úprave, a odporuje aj ústavnému princípu (zásade) právnej istoty; pretože všetky poisťovne podnikajúce na území Slovenskej republiky s ohľadom na znenie § 4 ods.2 z. č. 381/2001 Z.z. nezahŕňali do výpočtu poistného na povinné zmluvné poistenie možné nároky poškodených na poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 O. z.. Podľa jej názoru pokiaľ ide o eurokonformný výklad práva a jeho vzťah k ústavnokonformnému výkladu práva je potrebné zohľadniť aj článok 144 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Ak sa teda súd nazdával, že právna norma obsiahnutá v z. č. 381/2001 Z.z. je v rozpore jednak s Ústavou SR a súčasne s niektorým z prameňov európskeho práva; mal podľa jej názoru povinnosť v zmysle citovaného článku podať návrh na Ústavný súd Slovenskej republiky a prerušiť konanie vo veci samej. K takémuto postupu však v tomto prípade nedošlo. V neposlednom rade v týchto súvislostiach poukázala na uznesenie ÚS SR z 13.8.2014, sp. zn. I. ÚS 426/2014-31, ktorým bola odmietnutá sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30.9.2013, spisová značka 10Co/107/2013-517. Krajský súd v Prešove v tomto konaní vyslovil názor, že pri škode na zdraví je nemajetková ujma krytá v slovenskej právnej úprave cez ustanovenia zákona o odškodňovaní bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia. Ústavný súd SR v tomto svojom uznesení okrem iného uviedol, že z pohľadu ústavného súdu je právny záver Krajského súdu v Prešove o odškodnení dôsledkov poškodenia zdravia aj v súkromnom a rodinnom živote prostredníctvom inštitútu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ústavne konformný a akceptovateľný. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody a argumenty zastáva názor a stanovisko, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je krytá zákonným poistením (povinným zmluvným poistením), a preto nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej v tomto súdnom konaní. K výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy uviedla, že žalobcovia v podanej žalobe žiadali priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 € pre každého zo žalobcov v prvom až v treťom rade, a 50 000 € pre žalobkyňu v štvrtom rade. Nesúhlasila s požadovanou výškou uplatnených náhrad ani priznaných náhrad nemajetkovej ujmy a vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu, vzhľadom na vykonané dokazovanie, a v korelácii s následkami iných podobných dopravných nehôd považuje priznanú výšku jednotlivých náhrad za neprimerane vysokú. Je pravdou, že pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy, vychádzajúc z § 13 ods.3 O. z. pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, citované ustanovenie súdom neustanovuje žiadne medze. Výška peňažnej náhrady je teda predmetom voľnej úvahy súdu, keďže zákon nestanovuje ani rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy. Preto podľa jej názoru by súd mal prihliadnuť okrem závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, k naplneniu požiadavky účinného primeraného zadostučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ale v rovnocennej a vyváženej miere aj k požiadavke nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Zohľadňujúc zásadu zachovania proporcionality, výška peňažnej satisfakcie podľa jej názoru nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a pôsobiť likvidačné. Poukázala v tomto smere na niekoľko súdnych rozhodnutí v prípade dopravných nehôd: rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica z 20.11.2012, sp. zn. 14Co/339/2011 - smrť syna na základe trestného činu ublíženia na zdraví pri dopravnej nehode - 8 600 eur, rozhodnutie NS SR z 27.1.2016, sp. zn. 1MCdo/10/2013 - smrť syna pri dopravnej nehode - 2 x 8 300 eur (rodičia), rozhodnutie NS SR z 27.10.2010, sp. zn. 1Cdo/77/2009 - smrť syna/brata na základe trestného činu ublíženia na zdraví z nedbanlivosti pri dopravnej nehode 3 x 6 638,78 eur (rodičia + sestra), rozhodnutie NS SR z 29.09.2011, sp. zn. 2Cdo/164/2011 smrť syna/brata na základe nedbanlivostného trestného činu pri dopravnej nehode 1 x 4 979,08 eur + 3 319,39 eur + 2 489,54 eur. Zároveň v neposlednom rade na podporu svojej argumentácie a odvolacích dôvodov poukázala na ustanovenia zákona NR SR číslo 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, konkrétne na §§ 12 - 14, ktorých znenie citovala. Ako uviedla, je pravdou, že pokiaľ ide o výšku novej priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, vychádzajúc z § 13 ods.3 O. z. pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, citované ustanovenie súdom neustanovuje žiadne medze pre jej priznanie; podľa jej názoru je však možné a aj potrebné vziať do úvahy aj vyššie citovaný zákon o obetiach trestných činov, ako možné vodítko pre rozhodovanie súdu o konkrétnej výške náhrady. Záverom uviedla, že namieta a nesúhlasí s priznanou výškou jednotlivých náhrad nemajetkovej ujmy; a vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu, vzhľadom na vykonané dokazovanie, a v korelácii s následkami iných podobných dopravných nehôd považuje priznanú výšku jednotlivých náhrad pre žalobcov v prvom až štvrtom rade za neprimerane vysokú.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie žalobcov a žalovanej v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov ho potvrdil vo výroku V. a VI., vo výroku I. do sumy 7 000 eur, vo výroku II. do sumy 7 000 eur, vo výroku III. do sumy 3000 eur, vo výroku IV. do sumy 600 eur, podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie. V prevyšujúcej časti výrokov I., II., III. a IV. ho podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu zamietol a odvolanie žalobcov považoval za neopodstatnené.

6. Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

7. Žalovaná v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8. Z obsahu odvolania však vyplynul odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), ktorý spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

8.1. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8.2. Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté

dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8.3.Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej mozgnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

8.4.Žalovaná uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je celkom dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o základné otázky (najmä právne posúdenie otázky vecnej pasívnej legitímácie žalovanej a odôvodnenie priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy), a rovnako toto odôvodnenie nie je dostatočne jednoznačné a určité, a z tohto pohľadu sa preto žalovanej javí aj ako obtiažne preskúmateľné.

8.5.Súd vyhodnotil tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré boli pre meritórne rozhodnutie postačujúce a ak žalovaná tvrdí, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nejednoznačné a neurčité ide o jej subjektívny pocit, lebo súd zaujal jasné, jednoznačné a právne odôvodnené stanovisko nielen k vytýkaným ale aj všetkým podstatným skutočnostiam. Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

9.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9.1.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

10. Žalovaná a žalobcovia v I. až IV. rade uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

11. Súd síce použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil, ale na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu. Preto uplatnený odvolací dôvod vo vzťahu k žalovanej je čiastočne daný.

12. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

12.1. Odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred nim vykonaných dôkazov a z týchto skutkových zistení vychádzal pri svojom rozhodnutí, ktoré súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom sa podľa názoru odvolacieho súdu dopustil pochybenia (len) v časti ustálenia výšky nemajetkovej ujmy priznanej žalobcov v I. až IV. rade.

13. Žalovaná predmetom odvolacieho prieskumu učinila predovšetkým otázku jej pasívnej vecnej legitímácie s odôvodnením, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nespadá pod nároky kryté poistením zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom.

14. Základom pre posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie v tomto smere je, čo treba rozumieť pod pojmom škoda v zmysle § 4 zák. č. 381/2001 Z. z., a tiež, či povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách, na ktorú vzniká nárok v zmysle § 11 a nasl. O. z..

15. Súd prvej inštancie pri posúdení, či je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej v predmetnom spore prihliadol na rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v obdobnej veci a dospel k správnej závere, že z § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom je zrejmé, že v sebe zahŕňa aj nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy vymedzenej v § 11 a nasl. O. z., z čoho vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda žalovaná je pasívne vecne legitimovaná v predmetnom spore.

16. Odvolací súd vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy osobám blízkym obetiam dopravných nehôd zdôrazňuje a zároveň sa stotožňuje so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, že táto otázka je už súdnou praxou najvyšších súdnych autorít jednoznačne ustálená, na ktorú poukazuje aj prvoinštančný súd.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 29.4.2015, sp. zn. I.ÚS 206/2015 považoval za ústavne akceptovateľný záver súdov v otázke výkladu § 4 ods.2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorého eurokonformným výkladom tohto ustanovenia je nutné náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 O. z. považovať za škodu na zdraví v zmysle § 4 ods.2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, čím je daná

povinnosť poisťovne ako poisťiteľa poskytnúť plnenie poškodeným, a teda pasívna legitímácia v sporoch o takúto náhradu nemajetkovej ujmy.

18.Ďalej v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 646/2015- 30 z 16.12.2015 po oboznámení sa s úplným znením rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 22/12 z 24. októbra 2013, ako aj s návrhmi generálneho advokáta v tejto veci a v obsahovo podobnej veci sp. zn. C-277/12 (Vitalijs Drozdovs/AAS „Baltikums“), rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. C-22/12 z 24.10.2013, v zmysle ktorého povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej a v súvislosti s týmto rozsudkom konštatoval, že vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13) umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona 381/2001 Z.z.

19.Pojem „škoda“ v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016).

20.Súdny dvor EÚ rozsudkom sp. zn. C-22/2012 vo veci Haasová z 24.10.2013 vyslovil, že čl. 3 ods.1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, čl. 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12.1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/EHS z 11.5.2005 a čl. 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14.5.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

21.V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 1/2016 z 31.7.2017, podľa ktorého škodou pre účely zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového je aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Najvyšší súd SR skonštatoval, že v spore o náhradu nemajetkovej ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.

22.Odvolací súd vychádzajúc zo svojej doterajšej rozhodovacej praxe, podporenej uvedenými závermi Ústavného súdu SR (ako aj ďalšími rozhodnutiami Ústavného súdu SR, II. ÚS 695/2017 z 5.12.2018, II. ÚS 847/2016-26 z 10.11.2016), a vychádzajúc tiež z rozsudku Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-22/2012 vo veci Haasová z 24.10.2013 sa stotožňuje so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktorý eurokonformným výkladom pojmu škoda na zdraví v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. odškodnil nemajetkovú ujmu spôsobenú pozostalým po obeť dopravnej nehody a priznal náhradu peňažnou formou podľa § 13 ods.2 a 3 O. z., nakoľko spadá do rozsahu poistného krytia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

23.Žalovaná, ale aj žalobcovia namietali výšku priznaných náhrad. Súd pri posudzovaní výšky u všetkých žalobcov zohľadnil tie skutočnosti, ktoré boli pre priznanie náhrady podstatné.

24.1.Pri stanovení výšky náhrady odvolací súd poukazuje na rozhodnutie z 27.4.2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa

akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať.

24.2. Danou problematikou sa najvyšší súd zaoberal aj v rozhodnutí z 31.7.2012 sp. zn. 6 Cdo 37/2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 6.12.2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESLP zo 17.7.2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.

24.3. Najvyšší súd v rozhodnutí z 30.9.2013 sp. zn. 6 MCdo 15/2012 dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad z. č. 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.

24.4. Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme. Aj keď vyššie uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu sa v niektorých prípadoch týkali sporov, v ktorých išlo o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., prípadne náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nie je vylúčené, aby pri určovaní výšky náhrady aj v prejednávanom spore bol použitý obdobný spôsob, ktorým by sa určila táto náhrada.

24.5. Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násillných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násillné činy (napr. Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

Pokiaľ prvoinštančný súd pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy neprihliadol na závery najvyššieho súdu o potrebe určiť primeranú výšku náhrady po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, odklonil sa od ustálenej praxe a rozhodol nesprávne.

25.1. Podľa § 12 ods.1 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť.

25.2. Podľa § 12 ods.2 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násillného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násillného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom.

25.3. Podľa § 12 ods.3 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násillného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

25.4. Podľa § 12 ods.4 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov obeť násillného trestného činu sa v prípade ujmy na zdraví môže ako odškodnenie poskytnúť najviac finančná suma predstavujúca rozdiel medzi výškou odškodnenia vypočítaného podľa odsekov 1 až 3 a súčtom všetkých finančných súm, ktoré už obeť násillného trestného činu dostala ako náhradu ujmy na zdraví.

25.5.Podľa § 12 ods.5 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov ak o náhrade ujmy na zdraví už bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, pri výpočte a poskytnutí odškodnenia v prípade ujmy na zdraví sa vychádza z rozsahu spôsobenej ujmy na zdraví uvedenej v rozsudku alebo v trestnom rozkaze. V takom prípade obeti násilného trestného činu nemôže byť priznané odškodnenie ujmy na zdraví presahujúce ujmu na zdraví uvedenú v rozsudku alebo v trestnom rozkaze.

26.Podľa § 13 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

27.Podľa § 14 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov odškodnenie vypočítané podľa § 12 a 13 možno primerane znížiť, ak obeť násilného trestného činu spoluzavinila ujmu na zdraví alebo neuplatnila svoje práva tak, aby odškodnenie získala od páchatel'a trestného činu, ktorým jej bola spôsobená ujma na zdraví.

28.Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. V prípade smrti jedného z členov rodiny môže pozostalá osoba utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a spoločenstva s ňou. 28.1.Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Vyjadruje najmä náhradu za utrpené pocity frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty vzťahu s blízkou osobou. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu osobnostného práva došlo.

29.Súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy u žalobcov vychádzal zo skutočnosti, že medzi blízkymi osobami existujú silné sociálne, morálne, citové a kultúrne väzby vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplňovať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011, sp. zn. 5Cdo 265/2009).

30.Odvolací súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy zohľadnil tie isté skutočnosti ako súd prvej inštancie ale prihliadol pritom na zákonné obmedzenie, vyplývajúce z § 12 a § 13 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov.

31.Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu namietali použitie tohto predpisu s odôvodnením, že nie je ho možné aplikovať v civilnom konaní. Odvolací súd túto námietku aj s poukazom na vyššie citované rozhodnutia najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodné a je toho názoru, že výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi (Najvyšší súd v rozhodnutí z 30. septembra 2013 sp. zn. 6 MCdo 15/2012). Odvolací súd príkladom uvádza aj zákonnú limitáciu upravenú v § 444 ods.3 Českého Občianskeho zákonníka, ktorý v prípade usmrtenia priznáva pozostalým jednorazové odškodnenie, a to: a) manželovi alebo manželke 240 000 Kč, b) každému dieťaťu 240 000 Kč, c) každému rodičovi 240 000 Kč, d) každému rodičovi pri strate doposiaľ nenarodeného počateho dieťaťa 85 000 Kč, e) každému súrodencovi pozostalého 175 000 Kč, f) každej ďalšej bližšej osobe žijúcej v spoločnej domácnosti s usmrtením v dobe vzniku udalosti, ktorá bola príčinou škody na zdraví následkom jeho smrti, 240 000 Kč.

32.Odvolací súd je si vedomý toho, že strata blízkej osoby sa len veľmi ťažko dá finančne vyčíslieť, a že priznaná finančná náhrada túto osobu nenahradí. Bolo by ale v rozpore s princípmi spravodlivosti, keby

hodnota za stratu blízkeho človeka bola v trestnom konaní vyčíslená inak ako hodnota za stratu blízkeho v občianskom civilnom konaní. Na základe týchto úvah dospel k záveru, že spôsobenou ujmom došlo k nezvratnej deštrukcii ich vzájomných rodinných vzťahov tvoriacich základ a rámec súkromného života.

33. Minimálna mzda za rok 2014 určená v súlade so zák. č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde bola vo výške 352 eur a jej 50 násobok predstavuje sumu 17 600,- eur.

33.1. Z týchto dôvodov odvolací súd žalobcom v 1. a 2. rade priznal sumu 7 000 eur žalobkyni v 3. rade priznal sumu 3 000 eur a žalobkyni v 4. rade priznal sumu 600 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a potvrdil výrok V. rozsudku.

34. Vzhľadom na to, že zmena výroku IV. napadnutého rozsudku nemala žiaden vplyv na posúdenie pomeru úspechu sporových strán v predmetnom spore, a nakoľko aj po zmene rozsudku sú aj naďalej úspešní žalobcovia v 1., 2., 3. a 4. rade, ktorým patrí náhrada trov konania v rozsahu 100% počítaných z priznanej sumy, nebolo potrebné zmeniť rozhodnutie súdu vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods.1 CSP potvrdil.

35. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. Podľa § 396 ods.2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

37. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Žalobcovia neboli v odvolacom konaní úspešní a žalovaná bola úspešná len čiastočne, preto stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

39. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.